

Sygn. akt: I Ns 1281/16

POSTANOWIENIE

Dnia 7 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Remigiusz Drzewiecki

Protokolant: sekretarka Anna Jakubiszyn

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2017 r. na rozprawie w N.

sprawy z wniosku M. K. (1)

z udziałem A. K.

o zobowiązanie sprawcy przemocy w rodzinie do opuszczenia mieszkania

postanawia:

wniosek oddalić.

UZASADNIENIE

W dniu 5 września 2016r. wnioskodawczyni M. K. (1) wniosła wniosek o zobowiązanie uczestnika A. K. do opuszczenia wspólnego komunalnego mieszkania na podstawie art. 11a ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie.

W uzasadnieniu wniosku wnioskodawczyni wskazała, że w dniu 16 września 2010 r. wraz z uczestnikiem postępowania zawarli z Gminą P. reprezentowaną przez Zakład Usług (...) sp. z o. o. w P. umowę najmu lokalu mieszkalnego położonego w P. przy ul. (...), należącego do Gminy P.. Aktualnie w mieszkaniu tym zamieszkują strony postępowania. W dniu 28 kwietnia 2016 r. Sąd Okręgowy w Opolu rozwiązał związek małżeński stron przez rozwód. Były małżonek od wielu lat znęca się nad nią psychicznie i fizycznie, grozi jej, poniża ją oraz używa wobec niej słów powszechnie uważanych za obelżywe. Nadto, wielokrotnie dopuścił się wobec niej fizycznych aktów agresji, czego świadkami były małoletnie dzieci, w związku z czym wielokrotnie interweniowała Policja. Co więcej, uczestnik postępowania od wielu lat nadużywa alkoholu, będąc pod jego wpływem wszczyna awantury i staje się agresywny. Podczas awantur uderzał wnioskodawczynię, kopał ją i szarpał za włosy, a nadto groził, że sobie coś zrobi. W 2016 r. uczestnik postępowania przed sprawą o orzeczenie rozwodu ciął się, by wpłynąć na wnioskodawczynię. Gdy uczestnik postępowania wraca do domu w stanie po użyciu alkoholu, bądź w stanie nietrzeźwości wszczyna awantury i zakłóca spokój pozostałym domownikom, jest strasznie marudny i męczący. Komisariat Policji w P. wszczął dochodzenie w sprawie fizycznego i psychicznego znęcania się w okresie od 1 sierpnia 2012 r. do 28 sierpnia 2016 r. nad wnioskodawczynią. Dodatkowo wnioskodawczyni wskazała, że uczestnik nie interesuje się domem, nie przyczynia się do żadnych opłat za mieszkanie, choć mieszka w mieszkaniu i korzysta z wszelkich mediów, nie pomaga w pracach domowych, nie uczestniczy w życiu rodziny. Jego zachowanie w stosunku do wnioskodawczyni i małoletnich dzieci jest niewłaściwe, agresywne, uniemożliwiające prawidłowe i spokojne funkcjonowanie oraz życie. Wnioskodawczyni z tego powodu nie może zaprosić do domu swoich znajomych, gdyż wstydzi się całej sytuacji. Cała sytuacja powoduje, że wnioskodawczyni i małoletnie dzieci żyją w stresie i meczą się z tego powodu. Zachowanie uczestnika jest strasznie uciążliwe dla wnioskodawczyni jako ofiary przemocy w rodzinie. Małoletnie dzieci wnioskodawczyni i uczestnika postępowania

zachowują się w obecności uczestnika postępowania nienaturalnie i ostrożnie, z uwagi na to, że boją się ojca. Spędzają z nim czas z obawy przez jego reakcją w przypadku ich odmowy.

W dniu 21 listopada 2016 r. uczestnik postępowania A. K. złożył odpowiedź na wniosek (k. 34), w której domagał się oddalenia wniosku w całości.

Na rozprawie dnia 24 maja 2017 r. (k. 127, 128) wnioskodawczyni podtrzymała żądanie wniosku w całości, domagając się nadto zasądzenia od uczestnika kosztów postępowania zgodnie z przedłożonym spisem kosztów.

Na rozprawie dnia 24 maja 2017 r. (k. 127, 128) uczestnik domagał się oddalenia wniosku oraz wniósł o nieobciążanie go kosztami postępowania. Podał, że wszystko zostało wyolbrzymione.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

M. K. (1) i A. K. byli małżeństwem. Sąd Okręgowy w Opolu prawomocnym wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2016 r. wydanym w sprawie I RC 2043/15 rozwiązał ich związek małżeński, zawarty dnia 26 października 2002r. w N. przez rozwód bez orzekania o winie.

Dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Opolu sygn. akt I RC 2043/15 z dnia 28 kwietnia 2016r. k. 9.

W dniu 16 września 2010 r. Zakład Usług (...) sp. z o.o. w P., działający w imieniu Gminy P. zawarł z M. K. (1) i A. K. umowę najmu lokalu mieszkalnego położonego w P. przy ul. (...). Umowa została zawarta na czas nieokreślony.

Dowód: umowa najmu lokalu mieszkalnego z dnia 16 września 2010r. k. 6-8.

A. K. postanowieniem Sądu Rejonowego w Nysie z dnia 19 stycznia 2015 r. sygn. akt III Nsm 724/14 została ograniczona władza rodzicielska nad jego małoletnimi dziećmi B. K. oraz W. K. poprzez ustanowienie nadzoru kuratora sądowego. Przyczyną wszczęcia tego postępowania było stosowanie przez A. K. przemocy w rodzinie i wszczęcie w związku z tym procedury (...) dnia 13 września 2014 r.

Dowód: akta III Opm 12/15: notatka urzędowa k. 2, protokół (...) k. 3-6, postanowienie z dnia 19 stycznia 2015 r. k. 21

Rodzina M. K. (1) i A. K. od 18 listopada 2015 r. ponownie była objęta procedurą (...) z uwagi na zachowanie się uczestnika postępowania, poprzez nadużywanie alkoholu, a pod jego działaniem wszczynanie kłótni i sprzeczek, a ponadto, zachowywanie się w stosunku do wnioskodawczyni agresywnie, stosując wobec niej przemoc fizyczną i psychiczną w postaci naruszania nietykalności cielesnej, poniżania, obrażania, pomawiania w oczach dziecka.

Dowód: dokumenty w aktach (...).

W domu M. i A. K. było przeprowadzanych w okresie 31.07.2014r. - 7.11.2016r. 13 interwencji Policji, w tym dwie na prośbę uczestnika postępowania, jedna anonimowa, jedna na prośbę B. K. i pozostałe na prośbę wnioskodawczyni w przedmiocie awantur. Ostatnia interwencja miała miejsce dnia 17 listopada 2016 r. – interwencję zgłosiła wnioskodawczyni M. K. (1) podając, że A. K. awanturuje się. Na miejscu policjanci ustalali, że doszło do kłótni między A. K., a M. K. (1) ponieważ ojciec miał powiedzieć do córki, że jest fałszywa.

Dowód: wykaz interwencji Policji wraz z kserokopią czterech notatników służbowych A. S., M. M., A. G., M. M. (k. 56-73); wykaz interwencji Policji w aktach II K 1295/16 - k. 71-72.

Przeciwko uczestnikowi A. K. prowadzone jest przez Komornika Sądowego przy SR w Nysie A. U. postępowanie egzekucyjne w przedmiocie egzekucji alimentów na rzecz małoletnich dzieci. Uczestnik Arkusz K. ma dwumiesięczną zaległość w zapłacie alimentów.

Dowód: postanowienie Komornika Sądowego A U. w sprawie KMP 51/16 k. 104; przesłuchanie uczestnika k. 125/II-127; 128 .

Obecnie wnioskodawczyni M. K. (1) mieszka w mieszkaniu przy ul. (...) w P. z uczestnikiem, synem W. K., który ma 4 lata oraz córką B. K., która ma lat 13. Od kiedy w 2016 r. uczestnik podjął zatrudnienie w Republice Czeskiej w dni robocze nie przebywa on w mieszkaniu. A. K. przebywa w mieszkaniu w weekendy, gdy wraca z pracy. Wnioskodawczyni samodzielnie ponosi koszty utrzymania mieszkania. Uczestnik postępowania nie dokłada się do zobowiązań.

Dowód: historia transakcji k. 75-103; zeznania świadka M. K. (2) k. 106/II- 107, 109; zeznania świadka E. Piekarskiej k. 107/II-108, 109; zeznania świadka U. M. k. 108, 109; zeznania świadka M. M. (3) k. 123/II, 128; przesłuchanie wnioskodawczyni k. 124-125, 128; przesłuchanie uczestnika k. 125/II-127; 128.

Córka stron postępowania - małoletnia B. K. korzysta z pomocy Poradni P. – Pedagogicznej w O. w zakresie terapii psychologicznej od 10 maja 2010 r.

Dowód: informacja Poradni P.-Pedagogicznej k. 122.

Obecnie trwa postępowanie karne przeciwko uczestnikowi postępowania A. K. o znęcanie się fizyczne i psychiczne nad wnioskodawczynią M. K. (1) w okresie od sierpnia 2012r. do 5 listopada 2016r., tj. o występki z art. 207 §1 k.k. Postępowanie jest prowadzone przez Sąd Rejonowy w Nysie pod sygn. akt II K 1295/16, a w akcie oskarżenia zarzucono uczestnikowi, że w okresie od sierpnia 2012 r. do 5 listopada 2016 r. w P., woj. (...) znęcał się psychicznie i fizycznie nad M. K. (1), w ten sposób, że w miejscu swojego zamieszkania wszczywał awantury, podczas których szarpał ją za ubranie, popychał, uderzał w tym po głowie i kopał, a także psychicznie w ten sposób, że poniżał, niepokoił i używał słów powszechnie uznanych za obelżywe wobec wymienionej.

Dowód: akta postępowania karnego w Sądzie Rejonowym w Nysie w sprawie II K 1295/16: akt oskarżenia, protokoły rozpraw.

Uczestnik postępowania nadużywał alkoholu. Po spożyciu alkoholu wszczywał awantury i kłótnie z uczestniczką postępowania – wyzywał, przeklinał, ubliżał wnioskodawczyni. Była sytuacja, że pod wpływem alkoholu wyrzucał wnioskodawczynię z łazienki. Była też taka sytuacja, że uczestnik zabronił wnioskodawczyni pojechać rowerem na wycieczkę. Uczestnik postępowania czasem pił do nieprzytomności, innym razem pił, wracał do mieszkania, szedł spać. Awantury wyglądały tak, że krzyczał głównie uczestnik postępowania. W czasie awantur dochodziło pomiędzy wnioskodawczynią, a uczestnikiem do szarpaniny. Uczestnik postępowania stosował względem wnioskodawczyni przemoc fizyczną.

Od jesieni 2016 r., kiedy uczestnik podjął pracę w Republice Czeskiej i rzadziej przebywa w mieszkaniu uspokoił się. Nie dochodzi między stronami do awantur. Uczestnik chodzi z synem stron - W. na plac zabaw, zaprowadza go do przedszkola. Sąsiedzi nie widują go z dzieckiem pod wpływem alkoholu W maju 2017 r. wnioskodawczyni zostawiła syna stron pod opieką uczestnika i poszła ze znajomymi na grilla. Kiedy uczestnik wrócił z synem o 22.00 do mieszkania, zadzwonił do uczestniczki, aby natychmiast wróciła do mieszkania w celu opieki nad dzieckiem. W maju 2017 r. zdarzyła się też sytuacja, że uczestnik wrócił w godzinach nocnych do mieszkania pod wpływem alkoholu i domagał się rozmowy z wnioskodawczynią. Mówił też dzieciom, że uczestniczka jest złą matką.

Uczestnik założył sprawę o podział majątku wspólnego stron, chce się wyprowadzić ze wspólnego mieszkania. Z tytułu podziału majątku wspólnego chce otrzymać spłatę, żeby sobie wynająć mieszkanie.

Dowód: zeznania świadka M. P. k. 44/II-45, 46; zeznania świadka M. K. (2) k. 106/II- 107, 109; zeznania świadka E. Piekarskiej k. 107/II-108, 109; zeznania świadka U. M. k. 108, 109; zeznania świadka M. M. (3) k. 123/II, 128; przesłuchanie wnioskodawczyni k. 124-125, 128; przesłuchanie uczestnika k. 125/II-127; 128.

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek podlegał oddaleniu.

W niniejszej sprawie Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie zeznań świadków M. P., M. K. (2), E. Piekarskiej, U. M., M. M. (3). Zeznania świadków są logiczne, spójne, wzajemnie się uzupełniają oraz znajdują potwierdzenie w dowodzie z przesłuchania stron oraz dowodach z dokumentów. Z zeznań świadków: M. P., M. K. (2), M. M. (3) wynika, że uczestnik postępowania stosował wobec wnioskodawczynie przemoc fizyczną i psychiczną, a wiedzę tę posiadają nie tylko ze słyszenia od wnioskodawczynie, ale także z bezpośredniego uczestnictwa w tych zdarzeniach. Natomiast na podstawie zeznań E. Piekarskiej, U. M., Sąd ustalił, że w chwili obecnej uczestnik opiekuje się małoletnim synem stron i nie ma między stronami obecnie awantur.

Nadto Sąd oparł się na dowodzie z przesłuchania wnioskodawczynie M. K. (1) i częściowo na dowodzie z przesłuchania uczestnika postępowania A. K.. Wnioskodawczynie w logiczny sposób przedstawiła kolejność wydarzeń przedstawiając pewien ich ciąg, z którego wynika, iż przemoc fizyczna i psychiczna była stosowana przez uczestnika postępowania. W trakcie przesłuchania wskazała jednak, iż jego negatywne zachowanie ustało, gdy podjął pracę w Republice Czeskiej i zaczął rzadziej bywać w domu, a także z powodu powzięcia informacji o sprawach sądowych i do dnia ostatniej rozprawy dnia 24 maja 2017 r. uczestnik postępowania się uspokoił i nie zachowuje się już jak dawniej. Jak wynika z wykazu interwencji Policji w mieszkaniu stron postępowania ostatnia interwencja była 17 listopada 2016 r. Sąd uznał zeznania wnioskodawczynie w całości za wiarygodne. Korespondowały bowiem z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym i dały obiektywny obraz sytuacji rodzinnej stron postępowania. Sąd odmówił wiarygodności dowodowi z przesłuchaniu uczestnika postępowania, w części w której wskazał, że nie stosował przemocy fizycznej i psychicznej wobec wnioskodawczynie oraz, że kontrolował swoje zachowania po alkoholu, bowiem jego wyjaśnienia w tej części stoją w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. W pozostałym zakresie Sąd dał wiarę wyjaśnieniom uczestnika postępowania, gdyż korespondowały one z pozostałym materiałem zgromadzonym w sprawie.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, w tym na orzeczeniach sądów. Treść przedmiotowych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania, jak również nie budziła ona zastrzeżeń Sadu, gdyż dokumenty te zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby i nie wykazywały oznak przerobienia, czy chociażby próby zniekształcenia ich zawartości. Stąd też w ocenie Sądu stanowiły one wiarygodny materiał dowodowy nadający się do poczynienia na jego podstawie ustaleń faktycznych.

Materialnoprawną podstawą wniosku jest art. 11a ustawy z 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz. U. z 2015r. poz. 1390, j.t.), który stanowi, że jeżeli członek rodziny wspólnie zajmujący mieszkanie, swoim zachowaniem polegającym na stosowaniu przemocy w rodzinie czyni szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie, osoba dotknięta przemocą może żądać, aby sąd zobowiązał go do opuszczenia mieszkania (ust. 1). Sąd rozpoznaje sprawę w trybie przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014r. poz. 101, z późn. zm.) o postępowaniu nieprocesowym. Postanowienie staje się wykonalne z chwilą ogłoszenia i może być zmienione lub uchylone w razie zmiany okoliczności (ust. 2). Do wykonania obowiązku orzeczonego na podstawie ust. 1 stosuje się odpowiednio przepisy o egzekucji obowiązku opróżnienia lokalu służącego zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych dłużnika (ust. 3).

Z kolei art. 2 tejże ustawy precyzuje, że ilekroć w ustawie jest mowa o członku rodziny - należy przez to rozumieć osobę najbliższą w rozumieniu art. 115 §11 ustawy z dnia 6 czerwca 1997r. - Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.), a także inną osobę wspólnie zamieszkującą lub gospodarującą, zaś ilekroć w ustawie jest mowa o przemoc w rodzinie - należy przez to rozumieć jednorazowe albo powtarzające się umyślne działanie lub zaniechanie naruszające prawa lub dobra osobiste osób wymienionych w pkt 1, w szczególności narażające te osoby na niebezpieczeństwo utraty życia, zdrowia, naruszające ich godność, nietykalność cielesną, wolność, w tym seksualną, powodujące szkody na ich zdrowiu fizycznym lub psychicznym, a także wywołujące cierpienia i krzywdy moralne u osób dotkniętych przemocą. Przemoc w rodzinie nie musi polegać na popełnieniu przestępstwa lub wykroczenia, chociaż w praktyce często zachowanie sprawcy wyczerpuje znamiona czynów zabronionych pod groźbą kary, zwłaszcza przestępstwa z art. 207 § 1 k. k.

Przepis art. 11a pozwala na sądowe nałożenie, na wniosek osoby dotkniętej przemocą, obowiązku opuszczenia mieszkania przez osobę stosującą przemoc w rodzinie, a następnie wykonanie tego obowiązku. Z powyższego

przepisu wynika, że, aby Sąd mógł zobowiązać uczestnika do opuszczenia lokalu, niezbędne jest łączne wystąpienie następujących przesłanek: wnioskodawca musi być ofiarą przemocy ze strony uczestnika, uczestnik musi być członkiem rodziny wnioskodawcy, osoba stosująca przemoc i ofiara muszą wspólnie zajmować mieszkanie oraz **przemoc ta musi czynić szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie**.

Z punktu widzenia nałożenia obowiązku przewidzianego w art. 11 a powyższej ustawy nie ma znaczenia, kto i jaki posiada tytuł prawny do zajmowania mieszkania. Przepis nie wyklucza zobowiązania do opuszczenia mieszkania osoby, która posiada wyłącznie tytuł na podstawie umowy najmu, gdyż w wyniku orzeczenia sądowego tytułu prawnego do zajmowania mieszkania osoba ta nie traci. Następuje czasowe (ale bez wskazania czasu trwania) ograniczenie prawa do korzystania z mieszkania. Orzeczenie sądowe może być zmienione lub uchylone w razie zmiany okoliczności.

Zachowanie polegające na stosowaniu przemocy w rodzinie musi czynić „szczególnie uciążliwym” wspólne zamieszkiwanie z innym członkiem rodziny (tzn., że coś wyróżnia się na tle innych podobnych zjawisk, bądź zakres lub natężenie tego jest większe niż zwykle). (...) to trudny do zniesienia, przykry, przeszkadzający swoją obecnością lub zachowaniem. Musi wobec tego występować uciążliwość o szczególnie dużym nasileniu, niezwykłym, wyjątkowym.

Należy podkreślić, iż ustawa o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie stanowi fundament prawny systemu przeciwdziałania i zwalczania przemocy domowej w Polsce. Jednym z zadań, dla których ustawa ta została wprowadzona było ułatwienie i usprawnienie możliwości zapewnienia bezpieczeństwa ofiarom przemocy w rodzinie poprzez izolację sprawców przemocy od osób poszkodowanych poprzez opuszczenie przez agresora mieszkania zajmowanego przez agresora wspólnie z ofiarą. Z treści przepisu art. 11a ustawy o przeciwdziałaniu pomocy w rodzinie wynika, iż celem wprowadzenia tejże ustawy było zapewnienie bezpieczeństwa osobom, wobec których stosowana jest w rodzinie przemoc. Zapisy ustawy, w tym przepis art. 11a dający możliwość nakazania opuszczenia mieszkania przez osobę stosującą przemoc, nie służą natomiast do rozwiązywania istniejącego pomiędzy małżonkami konfliktu.

Bezsporne było w niniejszej sprawie, że wnioskodawczyni i uczestnik postępowania pomimo orzeczenia rozwodu nadal wspólnie zamieszkują. Poza sporem pozostawał także fakt, iż uczestniczka postępowania jest członkiem rodziny w rozumieniu definicji zawartej w ustawie o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie.

Zauważyć należy, że zachowanie uczestnika postępowania w momencie wnoszenia wniosku o nakazanie opuszczenia lokalu wyczerpywało przesłanki z art. 11 a ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, bowiem występowały elementy przemocy wymienione w przepisie art. 2 tej ustawy, w szczególności nadużywanie alkoholu i pod jego wpływem wszczynanie awantur, naruszanie nietykalności cielesnej wnioskodawczyni, poniżanie jej i zakłócanie spokoju. Jednak w chwili obecnej przesłanki przemocy w rodzinie, które czyniłyby szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie stron postępowania już nie występują. Jak wynika z przesłuchania wnioskodawczyni, sytuacja w zakresie wspólnego zamieszkiwania uległa zmianie, bo z uwagi na pracę w Czechach uczestnik postępowania rzadko bywa w domu, wraca z pracy jedynie na weekendy, a wtedy zachowuje się w miarę poprawnie, nie spożywa w nadmiarze alkoholu, poprawnie zajmuje się dziećmi. Zdaniem wnioskodawczyni to sprawy sądowe spowodowały, że uczestnik postępowania zaczął się poprawnie zachowywać.

W ocenie Sądu na chwilę orzekania przesłanka szczególnej uciążliwości już nie występuje, chociaż sama przemoc psychiczna zdaniem Sądu występuje nadal, bowiem w dalszym ciągu pojawiają się jej przejawy: to jest zapalanie światła w nocy oraz pomawianie wnioskodawczyni przed dziećmi o niewłaściwe wywiązywanie się z obowiązków rodzicielskich wobec dzieci. Jednak zachowania te nie wyczerpują przesłanki szczególnej uciążliwości wymaganej w niniejszej sprawie.

Ponadto, jak wynika z przesłuchania uczestnika postępowania, zadeklarował on chęć wyprowadzenia się i znalezienia innego miejsca zamieszkania oraz podjął działania w tym zakresie. Założył bowiem sprawę o podział majątku wspólnego, gdzie sąd ostatecznie orzeknie komu zostanie przydzielony lokal, a kto będzie zobowiązany się

wyprowadzić. Natomiast orzeczenie w tym postępowaniu miałooby charakter jedynie tymczasowy, a w obecnej sytuacji nakazanie opuszczenia lokalu stało się bezprzedmiotowe.

Założeniem ustawodawcy nie było czynienie z przepisów ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie narzędzia do rozwiązywania konfliktów rodzinnych, w których brak jest porozumienia. Celem wprowadzenia ustawy było zapewnienie ochrony stronie jednoznacznie słabszej, bez szans na uwolnienie się od agresji i bez szans na niezakłócone życie codzienne. Punkt ciężkości regulacji zawartej w artykule 11 a tejże ustawy sprowadza się do szybkiej zmiany istniejącego stanu rzeczy polegającego na wspólnym zajmowaniu mieszkania przez osobę stosującą przemoc i czyniącą szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie, przez nakazanie tej osobie opuszczenia mieszkania. Skutkiem uwzględnienia wniosku jest zatem w pierwszej kolejności wyłączenie możliwości korzystania z mieszkania przez członka rodziny, przeciwko któremu kieruje się wniosek, przy czym ma ono czasowy charakter, w tym sensie, że może zostać uchylone w razie zmiany okoliczności sprawy.

Zważywszy na powyższe, Sąd na podstawie przepisu art. 11 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie a contrario oddalił wniosek, o czym orzekł w sentencji postanowienia.